

Retsplejelovs Gennemførelse vil medføre, er det dog ikke nødvendigt straks at tage dette Antal fuldt ud med.

Den Ordning, som her foreslaas ved Anklageprincippets Indførelse, er i det hele overensstemmende med den Skikkelse, hvori Lovforslaget vedtoges i Rigsdags-samlingen 1903—04. Der er kun gjort det Brud paa, hvad en moderne Retspleje, helt gennemført, kræver, at Umiddelbarhedsprincippet i Bevisførelsen ikke er strengere gennemført end i Loven af 1909. Derimod bryder det forelagte Lovforslag afgjort med Inkvisitionsprincippet og gennemfører ubetinget, at een er Anklager, en anden Dommer. Det, tror jeg, er ganske nødvendigt, naar vi skal skride til en ny Retsplejeordning i et saadant Omfang som det, der allerede er Tale om i Loven af 1909. Men som jeg vist allerede to Gange har nævnt, er Umiddelbarhedsprincippet, det vil sige det Princip, at Bevis skal føres umiddelbart for den samme Dommer, som skal dømme, ikke gennemført i Loven af 1909, og det foreslaas heller ikke ubetinget gennemført her ved Landsretssager uden Nævninger. Derimod skal saavel Landsretten som Højesteret i paakommende Tilfælde, hvor Retten selv skønner, at det er nødvendigt, have Lov til at kræve, at Bevis skal føres umiddelbart for Retten. Men i Landsretssager uden Nævningers Tilstedeværelse og i Højesteretssager er det juridisk uddannede Dommere, der dømmer, og de vil i mange Tilfælde sikkert uden nogen som helst Følelse af, at Sagen ikke skulde blive tilstrækkelig godt oplyst, kunne undvære den umiddelbare Bevisførelse overfor de retskyndige Dommere. Med Hensyn til de Udgifter, som følger heraf, skal jeg tillade mig ligeledes at henvise til supplerende Lovforslag, som i den nærmeste Fremtid skal blive forelagt for det høje Ting.

Det tredje Princip, som det i dette Lovforslag er foreslaaet at gennemføre, angaar Udtagelsen af Nævninger. Denne Udtagelse foreslaas det at forandre saaledes, at Nævninger bliver folkevalgte, saa at der ikke gør sig noget embedsmæssigt Moment gældende ved Udtagelsen af Nævninger. Det Forslag, som her er stillet, er i det væsentlige overensstem-

mende med det, som Folketinget vedtog i Samlingen 1903—04, dog saaledes, at det er foreslaaet, at det Udvalg, som skal vælges ved Forholdstalsvalgmaaden af Københavns Magistrat og Københavns Kommunalbestyrelse til at udtage Grundlisten, kommer til at bestaa af 2 Gange 4, altsaa 8, Medlemmer i Stedet for 2 Gange 2 Medlemmer. Naar Forholdstalsvalgmaaden skal anvendes ved Valget, er det nemlig formentlig praktisk, at hver Forsamling, som skal vælge ved Anvendelsen af Forholdstalsvalgmaaden, kommer til at vælge 4 og ikke 2, idet 2 kun i ringe Grad giver Spillerum for Forholdstalsvalgmaaden, men jeg skal indrømme, at man kunde komme til at udtage Nævninger af en anden Karakter, hvis man ønskede det, naar man blot fastholdt det Princip, at Nævninger, som skal være Udtryk for Folkets Deltagelse i Domsmagten, ogsaa skal udpeges af Folket selv, ikke af Embedsmændene.

Foruden disse tre Hovedprincipper har jeg tilladt mig at bringe i Forslag endnu en Ændring af principiel Natur. Der er nemlig i Loven af 26. Marts 1909, § 793, truffet en Bestemmelse, som jeg synes er uretfærdig mod Pressen, og som vil berøve de Mænd, som virker i Pressen, en af de smukkeste Opgaver, der kan frembyde sig for dem, nemlig at rejse den offentlige Mening til Forsvar for den, som efter deres Anskuelse med Urette sigtes for en Forbrydelse, idet der i § 793 er vedtaget, at Møderne under Efterforskningen af en Forbrydelse — altsaa det første Stadium — ikke er offentlige. „Offentlig Gengivelse af, hvad der i dem forhandles, maa ikke finde Sted, medmindre Retten af særlige Grunde ved Kendelse har givet sit Samtykke dertil. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.“ Det vil altsaa sige, at hvis der kommer til Pressens Kundskab fuldkommen rigtige og sandfærdige Oplysninger om, hvad der er foregaaet i et Efterforskningsmøde, og disse Oplysninger, lagte til de Oplysninger, som Pressen kan raade over ad anden Vej, kunde bevise overfor den offentlige Mening, at der er ved at ske en Retsvildfarelse, og at den, mod hvem Efterforskningen er rettet, er uskyldig, maa Pressen ikke en Gang bringe fuld-